

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) J. Ž., b) Mgr. M. K.**, oba zastoupeni: I. K., obecná zmocněnkyně, **proti žalovanému: Zeměměřický a katastrální inspektorát Pardubice**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu Pardubice ze dne 10.5.2011, č.j. ZKIPU-O-20/79/2011/5,

t a k t o :

- I. R o z h o d n u t í** Zeměměřického a katastrálního inspektorátu Pardubice ze dne 10.5.2011, č.j. ZKIPU-O-20/79/2011/5 a rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště Rychnov nad Kněžnou, ze dne 31.1.2011, sp.zn. OR-294/2010-607, **se pro vady řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen** nahradit každému ze žalobců náklady řízení ve výši **2.000,-- Kč** do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se včasnou podanou žalobou domáhali soudního přezkumu rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 10.05.2011, č. j. ZKI PU-

O-20/79/2011/5, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Rychnov nad Kněžnou, ze dne 31.1.2011, sp. zn. OR – 294/2010-607, jímž tento správní orgán I. stupně rozhodl podle § 16 odst. 3 zák. č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“) tak, že pozemky specifikované konkrétně v bodech 1 až 46 výroku rozhodnutí katastrálního úřadu budou v katastru nemovitostí po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nadále evidovány podle výsledků obnovy katastrálního operátu přepracováním souboru geodetických informací s druhy pozemků a způsobem využití určených v této části výroku rozhodnutí ; dále v bodu 47 výroku tohoto rozhodnutí katastrální úřad zamítl námitku žalobců proti změně číslování a druhu pozemků u parcel, vedených před obnovou katastrálního operátu ve zjednodušené evidenci jako parcely pozemkového katastru (dále jen „PK“) č. 482, 483, 484, 485/1, 485/2, 488/1, 1656/1, 1656/2, 1656/3, 451, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 460/1, 460/2, 461, 463, 1130/1, 1654/1 a 1654/2. V žalobě uvedli následující žalobní body:

Žalovaný pouze potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu Rychnov nad Kněžnou, aniž by se řádně zabýval podanými námitkami proti obnovenému katastrálnímu operátu.

Došlo k likvidaci původních parcelních čísel, rovněž tak nezákonně i výměr parcel a „koneckonců“ i toho, že všude byla označena půda jako orná, a to i přesto, že již v minulosti vytyčovací plánem geometr Ing. K. vyměřil pozemky pro účely hospodaření, a tedy k předání těchto pozemků došlo, kdy „společné cesty byly a musí být zachovány, neboť jinak nelze se dostávat na pozemky, protože po soukromé cestě Ing. J. M. nemá jedno jediné právo jezdit, jak paní J. Ž., tak ani Mgr. M. K.“ Žalobci měli v kupních smlouvách jasně evidovanou a zanesenou cestu, kdy společná cesta pro J. Ž. a manžele M. „nemůže být pouze z libovůle či svévole úřadu takto zlikvidována a nemůže nastat to, jak katastrální úřad označil původní soukromé cesty J. Ž. a spol. s M., tak i Mgr. M. K. jako ornou půdu. Společné cesty byly a musí být zachovány, neboť jinak nelze se dostávat na pozemky, protože po soukromé cestě Ing. J. M. nemá jedno jediné právo jezdit, jak J. Ž., tak i Mgr. M. K. Nikde také není žádná cesta zřízena po pozemcích, tak jak jí označil katastrální úřad v nových mapách, a to jako parcelu č. 500.“ Námitku týkající se „zrušení“ cesty uvedli žalobci ještě v části II. žaloby. Neplatí ani tvrzení, že se žalobci mohou domáhat u stavebního úřadu vydání potvrzení, kdy žalobci se obrátili na stavební úřad Týniště nad Orlicí o vydání tohoto potvrzení, ten však jejich žádost ignoroval a žalobci dostali „výsměšné dopisy“, kdy dle stavebního úřadu musí užívat pozemky tak, jak určil katastrální úřad. Je porušením zákona, kdy žalobci měli „ve smlouvách kupních cesty i vytýčeny, ale prostě úředník provedl z cest ornou půdu, tak prostě platit za ornou a ať si žalobci dělají a žádají, kde chtějí, jak patrně, úřady nevyhověly, tak jak pracovnice uvedla v protokolu ze dne 19.1.2011 – že mohou žádat pouze o potvrzení stavu v terénu – druhu pozemku. Pakliže žalobci mají pozemky zatravněné a cesty mají být cestami, které byly již v minulosti pro účely soukromého hospodaření zatravněny, nebylo toto vůbec žalovaným zohledněno, prostě se bude platit za ornou a výměry takové, jak si provedl úředník.“ Námitku týkající se údajného „zrušení cesty“ doplnili žalobci ještě v části III. žaloby, a to následujícím způsobem:

Stavební úřad, na který byli žalobci katastrálním úřadem odkázáni, „jest nečinný a ignoroval požadavky, respektive nařídil pozemky užívat tak, jak jej označil správní orgán I. stupně“. A dále uvedli, že „pakliže tehdy vyježděná cesta z dob totality někým – nějakým soudruhům byla zanešena bez vědomí žalobců, proto podali námitky a žalobci tvrdí to, že žádná cesta v terénu neexistuje a zase kde mají mít své cesty, dle smluv a skutečného, tam cesty nejsou.“ Takže „zde dochází k tomu, že občané budou muset strpět to, že z dob totality se zavedené lži ponesou nadále v mapách, a ještě i to, že jejich pozemky jsou přečíslovány a to bezdůvodně, zase proto, že budou žalobci nést čísla svých pozemků dle honů z dob totality a nemají zde práva se domoci nápravy.“ Dále uvedli, že „na straně 6 rozhodnutí posl. odstavec jasně jsou tehdy pozemky 1656/1, 1656/2, 1656/3 toto jsou vážené soude cesty, který byly vytyčeny, ovšem zrušeny libovůle předníků a to bez uvedení důvodů!“ Žalobci v III. žaloby dále namítli, že již od roku 1990 užívají pozemky k soukromému hospodaření a není možné trpět označení z dob totality, jak se v rozhodnutí uvádí, a to bez udání důvodů.

Již v námitkách bylo upozorňováno na to, že nelze likvidovat původní čísla a nelze „jen tak od stolu z kanceláře“ měnit výměry. Katastrální úřad musí měřit v terénu. Katastrální úřad neprovedl žádné nové mapování, ale ani měření od pozemkového úřadu „do map neprovedl“, přesto však pozemky rozdělil na jiná čísla parcelní, naprosto změnil výměru, a to bez udání důvodu ve svém rozhodnutí. S těmito změnami nelze souhlasit a „pakliže Listina základních práv a svobod říká, že každý si musí svůj majetek chránit a má na to právo, bylo tak za výše uvedené žalobci provedeno, leč bezvýsledně, neboť se s námitkami nevypořádal odvolací orgán, tedy žalovaný!“ Žalobci nesouhlasili se změnou výměr a s jiným číslováním pozemků, „neboť není a nebyl jim podán důvod či zákon, proč by museli trpět a tolerovat číslování svých pozemků dle „honů“, tedy číslování z dob totality, když nyní pozemky „v době demokracie si mohou vlastníci užívat a mají právo na číslování tak, jak ve smlouvách je uvedeno, když ani tehdy v minulosti se pozemky dle zcelených parcel nikdy nepřechíslovaly.“ V části IV. žaloby pak žalobci ještě doplnili, že správní orgán takto nemůže postupovat a provádět označování dle něčeho z dob totality, a žalobci musí tak trpět nezákonné označení a výměry parcel u svých pozemků, ač s tímto nesouhlasí a tvrdí to, že nemohou být pozemky bezdůvodně rozparcelovány bez jakéhokoliv měření a jejich vědomí.

Žalobci navrhli, aby žalované rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 2.1.2012. V něm uvedl následující:

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobců, že se nezabýval jejich námitkami k obnovenému katastrálnímu operátu, což vyplývá z žalovaného rozhodnutí. Žalovaný dále popsal platnou právní úpravu týkající se procesu obnovy katastrálního operátu a uvedl zákonné podmínky pro označení pozemku novým parcelním číslem v rámci obnovy katastrálního operátu. S doplněním pozemků zjednodušené evidence do souboru geodetických informací rovněž souvisí doplnění údajů o druhu pozemků a způsobu jejich využití. Dané pozemky byly před obnovou operátu přepracováním na katastrální mapu digitalizovanou vedeny v katastru nemovitostí jako pozemky ve zjednodušené evidenci – parcely původ

pozemkový katastr, když se jednalo o pozemky zemědělské a lesní, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků a zjednodušeným způsobem se evidují do doby jejich zobrazení v katastrální mapě (§ 29 odst. 3). Údaj o druhu pozemku a způsob využití se u pozemku ve zjednodušené evidenci neeviduje. Od 1.1.1993, kdy nabyt účinnosti katastrální zákon (zák. č. 344/1992 Sb.) se operát evidence nemovitostí stal součástí katastrálního operátu, tedy označené pozemky katastru nemovitostí, avšak jako pozemky bez listu vlastnictví, s druhem pozemku tak, že jak byl veden v evidenci nemovitostí. Vzhledem k tomu lze označit za nepravdivé tvrzení žalobců týkající se pozemků vedených ve zjednodušené evidenci, že „cesty“ měli zaneseny v kupních smlouvách. Jak je z nabývacích listin, a to z darovací smlouvy ze dne 6.3.1986 v případě J. Ž. a smlouvy kupní ze dne 22.6.2001 v případě M. K., patrné, byly předmětem převodu mimo jiné pozemky tzv. „v užívání socialistické organizace“ a pozemky ve zjednodušené evidenci, v obou případech u těchto pozemků nebyl druh pozemku evidován. Při vyznačení druhu pozemku se katastrální úřad řídil platnými právními předpisy a dále Návodem pro obnovu katastrálního operátu a převodem číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby ze dne 20.12.2007, který v článku 8.16.5 stanoví, že druh pozemku u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence vyznačí podle druhu pozemku u dosavadní parcely katastru nemovitostí, doplňované pozemky zjednodušené evidence dělené hranicemi parcel KN s různými druhy pozemků se rozdělí na samostatné parcely. Součástí obnoveného katastrálního operátu je srovnávací sestavení parcel s porovnáním parcel z dosavadního a obnoveného katastrálního operátu. Údaje o druhu pozemku byly tedy převzaty do katastru nemovitostí z předchozí evidence nemovitostí a nikoliv nějakou svévolí katastrálního úřadu. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že dne 1.1.1993 nabyt účinnosti katastrální zákon a od uvedeného data je pro případnou změnu druhu pozemku a způsobu využití nutné ohlášení vlastníka, jehož přílohou je rozhodnutí nebo souhlas vydaný příslušným státním orgánem, a to i v případě, že by byl před 1.1.1993 vyšetřen druh pozemku nesprávně. Katastrální úřad je vázán ohledně změny druhu pozemků do katastru ust. § 6 katastrálního zákona, přičemž dle stavebního zákona rozhoduje stavební úřad o změně využití území a ten je také oprávněn posoudit, kdy se rozhodnutí o změně využití území nevzdává a kdy postačí jen jeho potvrzení. Ve vztahu k námitce, že obnova operátu měla být provedena novým mapováním, žalovaný odkázal na ust. § 13 odst. 1 katastrálního zákona, z něhož je patrné, že obnova katastrálního operátu přepracováním je zakotvena v § 15 katastrálního zákona a postup katastrálního úřadu má oporu v zákoně, kdy je jeho věcí, jakou variantu zvolí. Další výhradou, kterou žalobci vznášejí žalobou proti napadenému rozhodnutí, je výměra pozemku. Jedná se o novou výhradu, která nebyla v původních námitkách proti obnovenému operátu podána. Žalobci ve svém podání ze dne 10.11.2010 nesouhlasili s novým číslováním původních parcel PK a s evidovaným druhem pozemků, a ani v doplnění podání ze dne 4.12.2010 nebyla tato námitka týkající se výměry pozemků vznesena. Proto by soud měl vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování a k této námitce žalobců by neměl přihlížet. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve

vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84 dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval jednu z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud závěru, že žalované rozhodnutí trpí vadou uvedenou v ustanovení v § 76 odst. 1 písmeno a) s.ř.s., tedy nepřezkoumatelnosti, a to pro nedostatek důvodů. Soud dospěl na základě prostudování spisu k následujícím skutečnostem a právním závěrům:

V rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním provedeným v katastrálním území Bolehošť podle § 15 katastrálního zákona uplatnili žalobci námitky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu (§ 16 odst. 3 katastrálního zákona). Tyto námitky byly obsaženy v podání ze dne 10.11.2010 a v jeho doplnění ze dne 8.12.2010. Žalobci těmito námitkami nesouhlasili s evidencí pozemku č. 500-cesta a nesouhlasili se změnou čísel parcel č. 1654/1 a 1654/2, kde se podle jejich názoru nacházející cesty, jenž se podle žalobců mění na ornou půdu. Dále žalobci navrhovali, aby „byla parcelní čísla ponechána bez jakéhokoliv rušení, tady tak, jak jsou postavena ve smlouvě kupní, kdy J. K., řádnou kupní smlouvou pozemky koupil“. Dne 17.1.2011 zástupkyně žalobců I. K. do protokolu o ústním jednání uvedla další připomínky, kdy namítla, že cesta parc. č. KN 500 v terénu neexistuje, a přesto katastrální úřad tuto cestu zanesl do mapy pouze na základě polního náčrtu, ve spisu není založeno žádné odnětí ze zemědělského půdního fondu, není zde stavební povolení na cestu ani kolaudační rozhodnutí. Dále uvedla, že provedenou obnovou katastrálního operátu došlo k rozparcelování parcel bez geometrických plánů a že v mapě bývalého pozemkového katastru se nikdy pozemky čísel 444, 443 ani 500 nenacházely. Dále brojila proti změně číslování parcel u obou žalobců. Správní orgán I. stupně o námitkách rozhodl tak, že v katastru nemovitostí nedojde k žádné změně v evidenci pozemkových parcel uvedených ve výroku rozhodnutí a námitka proti změně číslování a druhu pozemku se zamítá. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém znovu zpochybnili správnost evidence pozemku č. 500 jako cesty, správnost vytvoření parcel 444/43, 444/62, 444/39, 444/61 a doplnění parcel do katastru nemovitostí na podkladě vytyčování náčrtu ZPMZ 198. Žalobci rovněž zpochybnili způsob provedení obnovy operátu, kdy namítli, že obnovu operátu bylo možné provést pouze novým mapováním, kdy bude provedeno měření přímo v terénu. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že toto zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Ve vztahu k námitce týkající se nového označení pozemku provedeného v rámci zmíněné obnovy a k námitce týkající se údajů o druhu pozemků a způsobu jejich využití je nutné předně konstatovat, že tyto námitky, obsažené i v žalobních námitkách, byly předmětem odvolacích námitek. Bylo proto rozhodné, jakým způsobem se s nimi vypořádal žalovaný správní orgán. Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán, protože soud ve správním soudnictví se nemůže vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Soud rozhodující ve správním soudnictví není další třetí instancí ve správním řízení. V případě drobných odchylek, tj. jestliže se soud zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem

námítku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námítce jiný právní názor, než v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soud (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp. zn. IV.ÚS 279/99). Proto se krajský soud musel v dané věci zaměřit na posouzení zákonnosti úvah žalovaného v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v tomto žalobním bodu.

Ve vztahu k námítce týkající se změny označení pozemků a vymezení druhu pozemků je nutné uvést, že touto námitkou se zabýval již správní orgán I. stupně na základě námitek žalobců směřujících proti obnovenému katastrálnímu operátu. Tyto námítky týkající se označení pozemků se nevztahovaly ke konkrétním pozemkům vymezeným parcelním číslem, ale obsahovaly požadavek, „aby byla parcelní čísla ponechána bez jakéhokoliv rušení, tedy tak, jak jsou postavena ve smlouvě kupní“. Katastrální úřad sice správně dospěl k závěru, že předmětem této námítky jsou všechny původní parcely pozemkového katastru, které byly při obnově katastrálního operátu přepracovány na katastrální mapu digitalizovanou v rámci prováděné obnovy katastrálního operátu týkající se katastrálního území Bolehošť, kdy se při obnově katastrálního operátu k přepracování převádí katastrální mapa grafické formy do formy grafického počítačového souboru, avšak již argumentace tohoto správního orgánu I. stupně z hlediska požadavků přezkoumatelnosti je nedostatečná.

Správní orgán I. stupně dospěl ve vztahu k námítce týkající se označení pozemků a uvedení druhu pozemků k následujícím závěrům:

Zemědělské pozemky byly v roce 2000 vytyčeny na základě objednávky Okresního pozemkového úřadu Rychnov nad Kněžnou. Dokumentace vytyčených hranic pozemků (ZMPZ 198) byla předána podle § 78 odst. 3 vyhl. č. 190/1996 Sb. katastrálnímu úřadu k založení do dokumentace výsledků měření a šetření pro vedení a obnovu souboru geodetických informací (SGI). K vyhotovení geometrického plánu a vyznačení pozemků do SGI na návrh vlastníka pozemku podle § 78 odst. 4 vyhl. č. 190/1996 Sb. tehdy nedošlo, pozemky tedy zůstaly označeny původním parcelním číslem dle pozemkového katastru. Podle § 29 odst. 3 katastrálního zákona se zemědělské a lesní pozemky, jenž jsou sloučeny do větších půdních celků, evidují zjednodušeným způsobem až do doby jejich zobrazení v katastrální mapě. K tomuto zobrazení do katastrální mapy došlo až obnovou katastrálního operátu přepracováním na KMD podle § 13 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, dále podle § 96 odst. 3 písm. a) vyhl. č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, v platném znění (dále jen „katastrální vyhláška“). Při doplnění celého pozemku evidovaného zjednodušeným způsobem nebo jeho zbývajících částí do SGI se postupuje podle § 28 odst. 14 katastrální vyhlášky. Platí, že pozemku se ponechá parcelní číslo parcely zjednodušené evidence, nevznikne-li duplicita v číslování parcel. V opačném případě nebo při jednotném číslování parcel se pozemek označí novým parcelním číslem podle § 28 odst. 4 katastrální vyhlášky. Takto byla správně ponechána parcelní čísla u původních parcel PK, nyní parcel KN číslo 484, 485/2, 488/1, 453, 460/2, 461 a 1130/1. Provádění některých činností, týkajících se mj. obnovy katastrálního operátu přepracováním

SGI do digitálního vyjádření, podrobněji upravuje Návod pro obnovu katastrálního operátu a převod číselného vyjádření analogové mapy do digitální podoby ze dne 20.12.2007, č.j. ČÚZK 6530/2001-22 (dále jen „návod“). Tento návod ve svém čl. 8.16.5 stanoví, že druh pozemku u doplňovaného pozemku zjednodušené evidence se vyznačí podle druhu pozemku u dosavadní parcely KN. Doplňované pozemky zjednodušené evidence dělené hranicemi parcel KN s různými druhy pozemků se rozdělí na samostatné parcely. V případě rozdělení původních parcel PK podle druhu pozemků byly označeny nově vzniklé parcely v souladu s § 28 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky. Číslování parcel i doplňování druhů pozemků dle parcel KN se provádí při obnově katastrálního operátu přepracováním na KMD v rámci katastrálního území pomocí prostředků výpočetní techniky automatizovaně, v souladu s platnými právními předpisy, a je součástí obnoveného katastrálního operátu, a to podle jednotlivých listů vlastnictví. V žádném případě se nejedná o „likvidaci“ parcelních čísel, jde pouze o označení pozemku dosud evidovaných ve zjednodušené evidenci novým parcelním číslem dle stavu katastru nemovitostí. Dokladem o vlastnictví je výpis z katastru nemovitostí ve formě veřejné listiny. Při případných dalších převodech se v nových smlouvách uvádějí parcelní čísla dle stavu po obnově katastrálního operátu. Pro rozdělení parcel a zjištění výměr jednotlivých druhů pozemků při obnově katastrálního operátu přepracováním na KMD nejsou nutné geometrické plány. V případě parcel PK číslo 482, 484, 485/1, 485/2, 488/1, 1656/1, 1656/2 a 1656/3 byly hranice doplněny do KN na podkladě vytyčovacího náčrtu ZPMZ 198. Hranice parcel KN, které rozdělily původní parcely PK, byly určeny vektorizací rastrových souborů analogových map v S-JTSK. Námitky, že ve spisu nejsou žádné podklady pro rozparcelování a výměry jednotlivých parcel doplněných od KN, nejsou ničím doložené a je nutné odmítnout i vzhledem ke skutečnosti, že způsob určení výměr není předmětem tohoto řízení o námitce. Informace ohledně způsobu určování výměr byly podány paní K. v samostatném řízení PU-91/2011, zahájeném na podkladě podání č.j. PD-6405/2010 ze dne 8.12.2010. V uvedeném řízení byla podatelka informována, že výměry jednotlivých dílů parcel byly zjištěny počítačovými prostředky geometrického určení pozemku. Parcely KN číslo 444, 443, 500 se nemohly nacházet v mapě bývalého pozemkového katastru, v této mapě lze nalézt jen parcely pozemkového katastru. Parcely katastru nemovitostí najdeme pouze v mapách pozdějších pozemkových evidencí.

Žalovaný se pak s touto námitkou, která byla obsažena i v odvolání proti zmíněnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně (příčemž tato námitka je totožná i s žalobní námitkou) vypořádal následovně:

Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 konstatoval, že katastrální úřad postupoval v souladu se zákony, žalovaný neshledal vady nejen procesního charakteru, ale rovněž bylo rozhodnuto „skutkově správně“. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že katastrální úřad „v odůvodnění svého rozhodnutí popsal způsob provedené obnovy katastrálního operátu, se kterými se odvolací orgán ztotožnil“. Závěry prvoinstančního správního orgánu pak rozvedl následujícím způsobem: k přečíslování pozemku uvedl, že změna parcelního čísla nezasáhne do vlastnických práv, přičemž citoval část z rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 29 Ca 162/2005-52, týkající se obnovy katastrálního operátu přepracováním a zdůrazňující, že se jedná o technický úkon, kterým nelze založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitostem.

Přečíslování pozemků správní orgány opřely o ustanovení § 28 odst. 14 a odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky.

Podle § 28 odst. 14 katastrální vyhlášky při doplnění celého pozemku dosud evidovaného zjednodušeným způsobem nebo jeho zbývajících částí do souboru geodetických informací se tomuto pozemku ponechá parcelní číslo parcely zjednodušené evidence, nevznikne-li duplicita číslování parcel. V opačném případě nebo při jednotném číslování parcel se pozemek označí novým parcelním číslem podle odst. 4.

Podle § 28 odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky: Nově vzniklé parcely se označují číslem ve tvaru zlomku, kde čitatelem je kmenové číslo původní parcely a jmenovatelem první vyšší dosud nepoužité číslo poddělení. Vzhledem k tomu, že žalobci napadli v námitkách přečíslování pozemků, mohli tak legitimně očekávat, že obě žalovaná rozhodnutí budou obsahovat dostatek konkrétních informací týkajících se postupu katastrálního úřadu při přečíslování pozemků, takovým způsobem, aby bylo možné seznámit se s odůvodněním rozhodnutí správních orgánů jejich postupu při řešení této otázky, a to zcela konkrétně ve vztahu ke konkrétním jejich pozemkům. Žalobci tedy měli právo na to, aby jim správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly konkrétní postup při aplikaci § 28 odst. 14 a odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky, kterou v podstatě pouze v rozhodnutí citovaly. Obecné konstatování správního orgánu I. stupně o tom, že (po citaci zmíněné právní úpravy) „takto byla správně ponechána parcelní čísla u původních parcel PK, nyní parcel katastru nemovitostí p.č. 484, 485/2, 488/1, 453, 460/1, 460/2, 461 a 1130/1, k přečíslování došlo u zbylých parcel PK, které byly v souvislosti s určením druhu pozemků také rozdělovány na samostatné parcely“. Za účelem objasnění této otázky rozhodně nepostačuje, když z této věty nelze seznat, o jaké se to jedná „zbylé parcely PK“, a jakým způsobem byly u těchto zbylých parcel PK aplikovány právní předpisy týkající se postupu katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu (tj. § 28 odst. 14 a odst. 4 písm. a) katastrální vyhlášky). Podle názoru krajského soudu měli žalobci právo na to, aby mohli z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a to již z rozhodnutí katastrálního úřadu jako správního orgánu I. stupně, který byl povinen se touto námitkou konkrétně zabývat, zjistit konkrétní úvahy katastrálního úřadu při aplikaci uvedených ustanovení katastrální vyhlášky, a to ve vztahu k pozemkům, které byly předmětem obnovy katastrálního operátu v dané věci. Tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí nemohl být napraven tím, že správní orgány v podstatě pouze popsaly postup při přečíslování pozemků v obecné formě a žalovaný navíc jen uvedl, že neshledal procesní vady a že skutkově bylo rozhodnuto správně, přičemž pouze odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 Ca 162/2005-52, který požadované uvedené konkrétní informace neobsahuje, když se jedná o pouze popis podstaty obnovy katastrálního operátu k přepracování. Krajský soud ve správním soudnictví však nemůže nahradit tento nedostatek odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, když není povinen a oprávněn ve spisu vyhledávat konkrétní informace, týkající se uvedených informací, které by vyvracely či potvrzovaly námitku žalobců týkající se přečíslování pozemků. Navíc, i kdyby tak krajský soud učinil, takový postup by již nahrazoval činnost správních orgánů, přičemž soudy ve správním soudnictví mohou pouze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí správních orgánů, nikoli za ně dodatečně odůvodňovat jejich rozhodnutí.

V případě námítky žalobců týkající se druhu pozemků, se oba správní orgány podrobně věnovaly postupu, který je nutné dodržet v případě změny druhu pozemků a jeho využití ohlášené vlastníkem či jinou oprávněnou osobou, tedy otázkou, která nebyla podstatná. Argumentaci vztahující se ke konkrétním pozemkům při změně druhu pozemků v podstatě oba správní orgány neuvedly. Správní orgán I. stupně se zabýval pouze parcelou č. 500 (viz str. 7 jeho rozhodnutí), přičemž jeho rozhodnutí obsahuje dále již výše zmíněný popis postupu v případě změny druhů pozemků a jeho využití ohlášených vlastníkem či jinou oprávněnou osobou a dále popis postupu při doplňování druhů pozemků při obnově katastrálního operátu přepracováním. S touto námitkou, která byla zároveň i obsahem odvolací námítky (a potažmo byla obsažena i v žalobě), se vypořádal žalovaný rovněž v obecné formě tak, že „prověřil, že druh pozemku evidovaný u nově doplněných pozemků byl u jednotlivých parcel převzat do evidence podle druhu pozemků u dosavadních parcel katastru nemovitostí, již byly předmětné pozemky součástí, ať se jedná o ornou půdu, vodní plochu nebo ostatní plochu“. Krajský soud tedy musí konstatovat, že i v tomto případě mohli žalobci legitimně očekávat uvedení konkrétních údajů týkajících se této námítky ve vztahu k jejich pozemkům, když obecně konstatované skutečnosti správními orgány neříkají nic o tom, proč byl u každého jednotlivého pozemku uveden ten který druh. K tomu snad lze jen dodat, že konstatování správního orgánu I. stupně o tom, že „porovnáním druhů pozemků vedených v souboru popisných informací KN a snímků ortofotomap byly zjištěny rozpory evidence se skutečným stavem v terénu“, uvedený nedostatek odůvodnění neodstraňuje, přičemž ani popis postupu katastrálního úřadu při řešení této otázky odkazem na povinnost katastrálního úřadu „respektovat“ ustanovení Návodu pro obnovu katastrálního operátu tuto vadu týkající se odůvodnění obou rozhodnutí nenapravuje (odkaz na zmíněný Návod pro obnovu katastrálního operátu obsahovala obě rozhodnutí). Krajský soud tedy uzavřel, že i v případě této námítky jsou odůvodnění obou rozhodnutí nedostatečná, když neobsahují dostatek důvodů rozhodnutí, přičemž se jedná o vadu zahrnující nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve smyslu stanovení §76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Ve vztahu k žalobní námitce týkající se výměr parcel se žalovaný ve svém vyjádření k žalobě vyjádřil tak, že „... se jedná o novou výhradu, která nebyla v původních námitkách proti obnovenému operátu podána. Žalobci ve svém podání ze dne 10.11.2010 nesouhlasili s novým číslováním původních parcel PK a s evidovaným druhem pozemků, ani v doplnění podání ze dne 4.12.2010 nebyla tato námitka týkající se výměry pozemku vznesena.“ Toto konstatování však pravdivé není.

Ze správního spisu této věci a dále ze správního spisu týkajícího se věci vedené zdejším soudem pod sp.zn. 52A 31/2011 krajský soud zjistil, že žalobci podali včasné námítky proti obsahu obnoveného katastrálního operátu (námítky ze dne 10.11.2010), kdy uvedli již výše uvedené námítky. Katastrální úřad výzvou ze dne 19.11.2010 vyzval žalobce M. K. k odstranění nedostatků podání, konkrétně k tomu, aby žalobce podání doplnil a zcela určitým způsobem vymezil, kterých konkrétních nemovitostí se žádost týká, tj. označil předmětné pozemky parc. č. se sdělením, jakého zápisu se u jednotlivých pozemků domáhá, s tím, že z návrhu „není zcela zřejmé, který konkrétní údaj katastru je považován za chybný a jaký by měl být správný údaj“. Obdobnou výzvu zaslal katastrální úřad v jiné obdobné věci týkající se obnovy katastrálního operátu, vedené katastrálním úřadem pod sp.zn. OR-293/2010-607, I. K. jako vlastníci pozemků dotčených rovněž obnovou

katastrálního operátu (řízení ve věci obnovy katastrálního operátu bylo ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9.5.2011, sp.zn. ZKI PU-O-19/78/2011/4, které bylo předmětem soudního přezkumu u zdejšího soudu pod sp.zn. 52A 31/2011). I. K., která byla jak účastníkem uvedeného jiného správního řízení o obnově katastrálního operátu, které bylo souběžně vedeno se správním řízením, ukončeným žalovaným rozhodnutím, zároveň i zastupovala oba žalobce ve správním řízení, ukončeném žalovaným rozhodnutím, a reagovala na uvedenou výzvu několika podáními došlými katastrálnímu úřadu ve stejný den, a to dne 8.12.2010. Podání byla nazvána nejrozličnějšími způsoby (např. „Doplnění na výzvu...“, „Podnět k dohledu...“, „Podnět ve věci...“, „Urgence k žádosti...“, „Žádost o podání informací...“).

Krajský soud zjistil, že v těchto podáních, která byla založena v souvisejícím řízení o obnově katastrálního operátu vedeném pod sp.zn. OR-293/2010-607, žalobci uplatnili námitku týkající se výměry pozemků, která se netýkala jen výše uvedeného jiného řízení o obnově katastrálního operátu, ale i předmětného řízení ukončeného žalovaným rozhodnutím.

Tuto námitku týkající se výměr parcel uplatnili žalobci i v odvolání proti rozhodnutí katastrálního úřadu, když v tomto odvolání ze dne 14.2.2011 žalobci namítli: „Rovněž tak parc. č. 444/43, 62, 39.61- opět podvodem provedeno prac. K., který nemá podkladů pro změnu výměr, které provedl, není geometrický plán k tomuto provedenímu podvodu a rovněž tak není se skutečností v terénu.“ S touto odvolací námitkou se žalovaný vůbec nevypořádal, což způsobilo ve vztahu k této námitce rovněž nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Krajský soud sice nepřehlédl, že uvedenou námitku uplatnili žalobci nejen v uvedeném podání a odvolání, ale i do protokolu o ústním jednání ze dne 17.1.2011, kdy namítli, že výměry jednotlivých parcel doplněných do katastru nemovitostí nejsou ničím doložené, přičemž správní orgán I. stupně na tuto námitku reagoval na str. 7 v odůvodnění svého rozhodnutí. Úvahy katastrálního úřadu týkající se této námítky však rovněž nejsou dostatečné, když obsahují pouze informaci o tom, že je nutné je odmítnout „i vzhledem ke skutečnosti, že způsob určení výměr není předmětem tohoto řízení o námitce“, když informace ohledně způsobu určování výměr byly podány v samostatném řízení PU-91/2011. Z uvedené úvahy správního orgánu i. stupně však nelze zjistit důvod tohoto postupu, zda se opírá o platnou právní úpravu a proč nebylo možné se s touto námitkou věcně vypořádat v tomto správním řízení v rámci odůvodnění správního orgánu I. stupně. Toto rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nedostatek důvodů.

Soudu tedy nezbyvá než uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť postrádá konkrétní úvahy o tom, proč byly jednotlivé námitky žalobkyně shledány nedůvodnými, podložené konkrétními podklady ve správním spise, přičemž tento závěr se týká výše zmíněných námítek. Stejná výtka pak platí i pro rozhodnutí katastrálního úřadu. Proto soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 3 s.ř.s. a napadené rozhodnutí a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil bez jednání pro vady řízení spočívající v jejich nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na uvedeném závěru nic nemůže změnit to, že ve vztahu k ostatním námitkám žalobců týkajícím se tvrzení o tom, že parc. č. 500 nemá být evidována jako cesta a naopak mají být v katastru nemovitostí evidovány cesty na jiných pozemcích, které tam dle tvrzení žalobců jsou, se oba správní orgány vypořádaly dostatečným způsobem s těmito námitkami. Ve vztahu k parc. č. 500 uvedl žalovaný následující závěr:

„Parcela č. 500 již existovala před rokem 1972 a v roce 1972 na podkladě místního šetření a dokumentovaného podkladu polního náčrtu č. 6 byly do této parcely přisloučeny další díly zemského povrchu, které byly vymezeny zákresem hranic v té době zjištěné cesty vedoucí přes pozemky žalobců a také přes pozemky dalších jiných vlastníků. Na podkladě vymezených hranic této cesty jejich zákresem v mapě pak byla vypočtena výměra parcely č. 500, kterou ale je nutno dále označovat jako parcelu evidence nemovitostí č. 500, neboli pak jako parcelu, která byla vymezena pouze jako pozemek s odlišným druhem pozemků od okolních pozemků, u níž byl vyznačen druh pozemku orná půda“. Proti tomuto závěru žalovaného týkající se parcely č. 500 nevznegli žalobci v podstatě žádnou věcnou námitku. Za tuto věcnou námitku nelze považovat jejich osobní názor bez právního podkladu o tom, že se jednalo o „vyježděnou cestu z dob totality někým – nějakým soudruhům“, a rovněž je nerozhodné tvrzení žalobců o tom, že „žádná cesta v terénu neexistuje“ a že „občané budou muset strpět to, že z dob totality se zavedené lži ponesou nadále v mapách“. Skutečnost, že uvedená cesta byla evidována dle právních předpisů platných v době „totality“, ještě automaticky neznamená, že se tato evidence cesty automaticky dle přání žalobců zruší.

Rovněž nedůvodná je námitka týkající se požadavku žalobců na evidenci cest na jiných pozemcích. Dále je nutné konstatovat, že tvrzení žalobců o tom, že měli „ve smlouvách kupních“ vytyčeny cesty, které po obnově katastrálního operátu již vyznačeny v katastru nemovitostí nejsou, přičemž se jedná pouze o pozemky – orná půda, bylo obsaženo nově v žalobě. Jak vyplývá z nabývacích listin, a to z darovací smlouvy ze dne 6.3.1986 (nabyvatelkou byla žalobkyně J. Ž.) a smlouvy kupní ze dne 22.6.2001 (nabyvatelem byl M. K.), tak předmětem převodu dle těchto smluv byly mimo jiné pozemky „v užívání socialistické organizace“ (v případě darovací smlouvy) a pozemky ve zjednodušené evidenci (kupní smlouva), přičemž v obou případech u těchto pozemků nebyl druh pozemku evidován. Proto je nepravdivé tvrzení žalobců o tom, že měli v případě pozemků vedených ve zjednodušené evidenci „cesty“ zaneseny v kupních smlouvách.

K tomu soud navíc musí dodat, že správní orgány nebyly povinny posuzovat neúspěšnost žalobců v případě změny druhu pozemků – cesty na parcele č. 500, kdy změnu druhu pozemků lze provést na základě potvrzení stavebního úřadu o skutečném druhu pozemků. Žalobci sice v žalobě uvedli, že obdrželi od stavebního úřadu „výsměšné dopisy“, avšak již v odvolání správního orgánu I. stupně uvedli, že stavebním úřadem jim bylo odpovězeno písemností ze dne 8.2.2011, přičemž podle tohoto dopisu lze změnu zápisu v katastru nemovitostí provést pouze na základě rozhodnutí o změně využití území a žalobci dokonce z této odpovědi stavebního úřadu konstatovali, že „pokud chcete požádat o změnu využití území, děje se tak formou územního rozhodnutí. K žádosti doložte list vlastnictví, snímek katastrální mapy s vyznačeným pozemkem a rozhodnutí příslušného správního silničního úřadu o zrušení komunikace.“ K tomu soud uvádí, že se nejedná o žádný „výsměšný dopis“, když nic „výsměšného“ na něm soud nenalézá, naopak, v této odpovědi

stavebního úřadu je žalobcům predestinován konkrétní postup s doporučením, jak lze žádat o zrušení komunikace. Pokud se žalobci tímto doporučeným postupem neřídili, tak žalovaný ani soud nemohou za žalobce jejich pochybení spočívající v ignorování tohoto doporučení napravovat a obstarávat za žalobce potřebné zákonné podklady pro „zrušení“ evidované komunikace na zmíněném pozemku. I v demokratické společnosti platí stará právní zásada „vigilantibus iura“.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., když úspěšní žalobci měli právo na náhradu nákladů soudního řízení vůči žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplynulo, že žalobci vynaložili toliko soudní poplatky, každý ve výši 2.000,-- Kč, proto soud přiznal jim vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení právě uvedené částky s tím, že žalovaný je povinen je uhradit do 60 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nsssoud.cz.

V Pardubicích dne 28.11.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová